

Saarna San Eugenion kirkossa 2.paastonajan sunnuntai

Viikko sitten tapahtui meidän perheessämme jotakin hyvin hellyttävää ja syvästi mieleen jäävää. Tapahtuman takia oli pakko vaihtaa myös kolmannen vuosikerran evankeliumi kolmannen vuosikerran hätkähdyttävään kertomukseen fariseuksen kodista, jossa julkisyntiseksi tiedetty nainen itkee Jeesuksen jalkojen juuressa, kuivaa hiuksillaan kastuneet jalat ja voitelee ne lopuksi tuoksu öljyllä.

Siis takaisin meidän perheeseemme. Nelivuotias Emilia on oppinut itse lähettelemään Whats-Up viesteillä kuvia mummolleen tai mummelilleen niin kuin meillä sanotaan. Viime viikolla mummeli sai paastonajasta huolimatta ison joukon herkkujen kuvia Kuopioon. Mummeli vastasi nopeasti: Kiitos rakas Emilia ihanista herkuista. Nopeasti tuli vastaus ääniviestinä: Kiitos mummeli sanasta! Niin, sanasta rakas tietysti. Luulen, että oman kuohahtelewan temperamenttinsa kanssa törmäillyt pieni tyttö oli varmasti arjessaan joutunut myös vanhempiensa puhutteluun omasta käytöksestään. Mutta kun arjen keskelle rävähtää mummelilta: kiitos rakas Emilia, pienenkin tytön ilme kirkastuu. Minä olen sittenkin rakas, arvokas, tärkeä, vaikka on tullut törmäiltyä ja tehtyä kaikenlaista, joka harmittaa.

Minulle tuossa pienen Emilian kiitoksessa on häivähdys päivän evankeliumin perusasetelmasta. Kun joku näkee minusta enemmän kuin tekoni, sielun padot murtuvat. Kun tangontekijä virittelee tarinaa kyynelistä, hänkin lienee käynyt fariseuksen huoneessa. ”Kyyneleet on sanat, joita lausu en. Kyyneleet on kieltä sydänsurujen, kyyneleet, helmet rakkauden aidon, meren rannattoman, tunteen rajattoman.”

Syntinen nainen itkee vuolaasti, ei saa sanaa suustaan. Kun sydän on oikein täysi, ei meillä useinkaan ole voimaa sanoihin. Syntyy rukous, jossa ei ole sanoja. On sanottu, että elämän ankarassa otteessa syntyy rukous, äärimmillä rajoilla rukouksen hennoin ja vaatimattomin muoto, katseen rukous, kyynelten rukous.

Minulle evankeliumi kertoo myös siitä, että kun ihminen kohtaa täydellisen rakkauden ja pyhyden, hänessä herää palava halu langeta maahan ja kumartaa tuon armon ihmettä.

Hyvät ystävät. Päivän evankeliumi jättää paljon avoimia kysymyksiä. Mitä oli tapahtunut ennen naisen asettumista Jeesuksen jalkojen juureen? Oliko hän kuullut Jeesuksen julistavan? Tiesikö hän jo jotakin siitä, miten Vapahtaja oli kohdellut elämän eri tavoin särkemiä? Tapahtuiko jotakin, mikä sai naisen murtumaan? Tämän päivän synnintunnustus antaa yhden mahdollisen näkökulman. Mitä sanoimmekaan: niin kuin sinä katsoit syntiseen naiseen fariseuksen kodissa. Ehkä

juuri niin: Katseen pakahtuva rukous, köyhistä köyhimmän synnintunnustus. Ja sitten: Jeesuksen katseen rakastava myötätunto, armahdus, uuden elämän valolle raottuva ovi. Sinun syntisi on annettu sinulle anteeksi. Uskosi on pelastanut sinut. Mene rauhassa.

Jeesuksen vertaus kahdesta velallisesta asettaa evankeliumin lopussa lempeästi myös vahvuuteensa ja hurskauteensa piilosairastuneen fariseus Simonin oppilaan paikalle. Rakkaudesta ja armosta tässä eletään yksi ja toinen. Ehkä elämän murjomilla ja armahdetuilla on vain kirkkaampi kyky nähdä: kaikki on armoa.

Jeesus kääntyy, te olette kaikki saaneet paljon anteeksi, rakastakaa siis! Tuleehan taivaalliseen tekstiviestiin vastaus, pienen Emiliankin innostamana: Kiitos Jeesus siitä sanasta.

Esirukous:

Pyhä Jumala, rakas taivaallinen Isä.

Me ihmettelemme ja hämmästelemme tapahtumia fariseus Simonin kodissa. Kiitos siitä, että kertomuksessa saatamme aavistaa rukouksen, joka tuo lähellesi, vaikka sanat ovat loppuneet. Kiitos siitä, että kuulet nekin rukoukset, jotka ovat vain huokauksia, kyyneleitä ja kaipaavia katseita.

Varjele kirkkoasi hengelliseltä ylpeydeltä ja ylimielisyydeltä, joka huomaamatta asettuu toisen yläpuolelle, niin kuin fariseus Simon. Anna meille herkkyyttä ymmärtää miten paljon itse olemme saaneet anteeksi. Anna armosta eläville seuraajillesi herkkyys Jeesuksen tavoin kuulla ja nähdä sanatonkin kaipaus ja hätä.

Herra, tee kirkosta majatalo, jossa erilaisista kokemuksistamme huolimatta voisimme kokoontua yhteiseen pöytään jakamaan ilomme ja surumme. Kiitos siitä, että sinun rakkautesi ei tunne rajoja, vaan kutsuu luokseen kaikkia, myös elämän raskaasti painamia.

Herra sinä kutsuit luoksesi työn ja kuormien uuvuttamat ja lupasit antaa leposi. Anna tänäänkin kuormien uuvuttamille rohkeutta ja toivoa. Näytä tietä eteenpäin ja kotiinpäin arjen murheissa, sairastuoteilla ja kuoleman varjon laaksoissa.

Herra sinä sanoit, että rakkaus on suurin. Kiitos siitä sanasta.